

DÔVODOVÁ SPRÁVA

A. Všeobecná časť

Návrh zákona o niektorých opatreniach na zlepšenie bezpečnostnej situácie v Slovenskej republike predkladá na rokovanie vlády podpredseda vlády a minister obrany Slovenskej republiky Robert Kaliňák ako iniciatívny materiál.

Dôvodom na predloženie tohto návrhu zákona je reflektovanie na bezpečnostnú situáciu v Slovenskej republike po atentáte na predsedu vlády Slovenskej republiky Roberta Fica dňa 15. mája 2024 v Handlovej. Obsahom návrhu zákona je prvá skupina opatrení, ktorá cieľi na niekoľko oblastí.

Prvou z nich je poskytovanie ochrany určeným osobám a ochrany určených objektov, kde dochádza tak k rozšíreniu okruhu osôb a objektov, ktorým sa ochrana poskytuje, ako aj k explicitnej úprave veľkej časti z nich v zákone a nie v uznesení vlády, čím sa im poskytuje zásadne vyššia právna sila. Okrem rozšírenia ochrany počas výkonu funkcie sa zakotvuje aj doživotná ochrana pre troch najvyšších ústavných činiteľov. Zaisťovanie ochrany sa bude týkať aj detí a rodinných príslušníkov vybraných osôb, ako aj tzv. lídrov opozície, teda predsedov politických strán a hnutí zastúpených v Národnej rade Slovenskej republiky.

Druhou oblasťou je úprava podmienok výkonu zhromažďovacieho práva, kde dochádza k úprave rozsahu a podmienok, za ktorých možno výkon zhromažďovacieho práva obmedziť. Ide striktne o prípady, kedy takéto obmedzenie patrí do niektorej z oblastí podľa článku 11 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Tretou oblasťou úpravy sú zmeny v priestupkovom zákone, kde sa navrhuje sprísniť sankcie za niektoré priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, ako aj posilniť oprávnenia príslušníkov Policajného zboru za účelom zvýšenia objasniteľnosti týchto priestupkov spáchaných prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby.

Poslednou oblasťou je doplnenie pôsobnosti štátneho orgánu, kde sa navrhuje explicitne uviesť medzi úlohy civilnej spravodajskej služby aj získavanie, sústreďovanie a vyhodnocovanie informácií týkajúcich sa ochrany určených osôb a ich nahlasovanie orgánom Policajného zboru. Návrhom zákona sa tiež upravuje ukládanie sankcií za nezákonné filmovanie a fotografovanie, ako aj letecké snímkovanie.

Návrh zákona bude mať negatívny vplyv na rozpočet verejnej správy a negatívne vplyvy na limit verejných výdavkov a nebude mať sociálne vplyvy, vplyv na podnikateľské prostredie, vplyv na životné prostredie, vplyv na informatizáciu spoločnosti, vplyv na služby verejnej správy pre občana ani vplyv na manželstvo, rodičovstvo a rodinu.

Návrh zákona nie je predmetom vnútrokomunitárneho pripomienkového konania. Návrh zákona nebol predmetom medzirezortného pripomienkového konania.

Návrh zákona je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky, medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, a súčasne je v súlade s právom Európskej únie.

B. Osobitná časť

K čl. I (zhromažďovacie právo)

K bodu 1

Navrhuje sa explicitne ustanoviť zákaz rušenia výkonu práva pokojne sa zhromažďovať. Ide o jednu zo série úprav vyjadrujúcich snahu netolerovať konanie, ktorým sa iným bráni v slobodnom výkone politických práv.

K bodu 2

Navrhuje sa rozšíriť zákaz zhromaždení v okruhu 50 metrov aj na miesta, kde pravidelne alebo aktuálne rokujú alebo sídlia ďalšie vysoké ústavné orgány, akými sú prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky a Ústavný súd Slovenskej republiky. V danom prípade ide o totožný dôvod obmedzenia vzdialenosti ako v prípade dnes účinného obmedzenia vo vzťahu k miestu, kde rokujú Národná rada Slovenskej republiky. Cieľom je zabezpečiť podmienky pre nerušený a plynulý chod činnosti týchto štátnych orgánov. V prípade Ústavného súdu Slovenskej republiky sa uplatní osobitná právna úprava, pokiaľ ide o vzdialenosť, konkrétne úprava § 242 zákona č. 314/2018 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorej je predmetná vzdialenosť ustanovená na 100 metrov.

Z obdobných dôvodov sa navrhuje ustanoviť priestorové obmedzenia konania zhromaždení vo vzťahu k miestam, kde pravidelne alebo aktuálne vykonáva činnosť všeobecný súd. Okrem zabezpečenia činnosti týchto orgánov ide aj o opatrenia obmedzujúce možnosti zásahu, resp. tlaku na nezávislosť súdnej moci.

Vo vzťahu k objektom, ktoré sú zabezpečované pre najvyšších ústavných činiteľov, je dôvodom obmedzenia zhromažďovacieho práva v prvom rade vytvorenie podmienok na zaistenie osobnej bezpečnosti, resp. objektovej ochrany. Ochrana základného práva na súkromie a nerušené užívanie obydlia (aj) týchto osôb, upravená všeobecne v § 10 ods. 2, tým nie je dotknutá a pôsobí paralelne s týmto zákazom.

Vo všetkých prípadoch ide o dôvody, ktoré predpokladá aj čl. 11 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K bodu 3

Navrhuje sa ustanoviť pravidlo pre určovanie miest, kde konanie zhromaždenia nepodlieha oznamovacej povinnosti. Keďže absenciou oznamovacej povinnosti dochádza k obmedzeniu možností v konkrétnom prípade posúdiť zásah do práv a slobôd iných alebo do iných právom chránených záujmov, navrhuje sa, aby miesta takýchto zhromaždení boli prednostne určené mimo rezidenčných častí a do miest, kde je všeobecný predpoklad sústredovania väčšieho počtu osôb, a tomuto by mali byť prispôsobené aj dopravná kapacita územia, ako aj očakávania spojené so zásahom do súkromia a iných práv tam bývajúcich osôb.

K bodom 4 a 8

Legislatívno-technické úpravy spočívajúce v aktualizácii poznámok pod čiarou a obvodného úradu na okresný úrad.

K bodu 5

Vzhľadom na to, že informáciami o dôvodoch potenciálne vedúcich k zákazu zhromaždenia môže disponovať najmä Policajný zbor, osobitne pokiaľ ide o nový dôvod zákazu viažúci sa na viacero konkurujúcich si zhromaždení, navrhuje sa uložiť Policajnému zboru explicitná povinnosť informovať obec o existencii takýchto dôvodov. Právomoc obce vyhodnotiť existenciu dôvodov na zákaz zhromaždenia sa nemení, dopĺňa sa však postih pre prípady, ak

obec bude na základe informácií Policajného zboru disponovať informáciami o dôvodoch na zákaz zhromaždenia, toto nezakáže a oznámené riziká sa naplnia.

K bodu 6

Navrhujú sa tri nové dôvody na zákaz zhromaždenia. Prvý z nich je založený na tom, že výkonom zhromažďovacieho práva sa vyjadrujú názory na riešenie verejných a iných spoločných, spoločenských záležitostí (§ 1 ods. 2), a preto je priestorom na jeho výkon primárne priestor mimo súkromia, resp. obydlija iných osôb, hoc aj osôb, ktorých sa účel zhromaždenia môže týkať. V prípade zhromaždení takpovediac pod oknami dotknutej osoby dochádza ku konfliktu dvoch ústavných práv, ktorý je nevyhnutné riešiť primárne dohodou a ak k nej nedôjde, tak v prospech práva na súkromie a nerušené užívanie obydlija. Zmena sa navrhuje najmä kvôli tomu, že takýto spôsob výkonu zhromažďovacieho práva nevyhnutne zasahuje do súkromia detí a iných rodinných príslušníkov osoby, pred obydliím ktorej sa v spojení s jej prácou či verejným angažovaním koná zhromaždenie. Dôsledkom toho je, že prenesenie verejnej témy nevyhnutne spôsobuje pocit ohrozenia v tom najzraniteľnejšom prostredí, vo vlastnom obydlií, ako aj osobám, ktoré s touto prácou či verejným angažovaním nemajú nič spoločné. Okrem toho podstatným argumentom v prospech zavedenia je, že zmenou miesta konania zhromaždenia nedôjde k zmareniu výkonu práva a môže dôjsť k zásahu do jeho účelu (cez spôsob realizácie), pričom však na druhej strane by právo na súkromie a pokojné užívanie obydlija bolo z povahy veci narušené vo väčšom rozsahu, keďže ho zmenou miesta nie je možné chrániť.

Druhým dôvodom je predchádzanie stretu viacerých konkurenčných zhromaždení. V danom prípade návrh vychádza z toho, že samotné riziko stretu skupín s protichodnými záujmami vrátane rizika konfliktu nie je dôvodom na zákaz zhromaždenia. Zároveň sa vychádza z premisy pozitívneho záväzku štátu zabezpečiť možnosť realizácie zhromažďovacieho práva aj s použitím síl a prostriedkov, ktoré má rozumne k dispozícii. Na použitie tohto dôvodu zákazu bude teda potrebné posúdiť, či riziko konfliktu, ktoré by v konečnom dôsledku viedlo k porušeniu podmienky pokojného výkonu zhromažďovacieho práva, je silne prítomné a nie je ho možné riešiť poriadkovými a organizačnými opatreniami na mieste, resp. dohodou zvolávateľov alebo iným spôsobom. Ak žiaden zo spôsobov do úvahy neprichádza, resp. zabezpečenie verejného poriadku by si vyžiadalo nasadenie síl a prostriedkov, ktoré buď presahujú možnosti verejnej moci, alebo sú neprimerane náročné, bude možné konflikt viacerých zhromaždení riešiť zákazom.

Tretím dôvodom je ochrana základných práv a slobôd iných, konkrétne práva na súkromie a práva na pokojné užívanie obydlija. To, čo sa v danom prípade bude musieť posudzovať, je miera narušenia týchto práv a neexistencia inej možnosti ich ochrany.

Vzhľadom na existujúci mechanizmus zákona bude každý z týchto nových dôvodov zákazu tiež podliehať súdnemu prieskumu.

K bodu 7

Navrhuje sa rozšíriť dnes účinné ustanovenie o možnosti zákazu z dôvodu zásadného obmedzenia dopravy alebo zásobovania aj o dôvod zásahu do práva na súkromie a pokojného užívania obydlija. Dôvody návrhu sú totožné ako v odseku 2 s tým, že sa nevyžaduje podmienka veľkého rozsahu, teda narušenia práv viacerých osôb a preto obec takéto zhromaždenie zakázať nemusí. Bude na posúdení obce, so zohľadnením všetkých relevantných informácií, vrátane informácií od Policajného zboru, či v konkrétnom prípade zásah do práv takpovediac menšej skupiny osôb je nutné strpieť vzhľadom na dôležitosť realizácie zhromažďovacieho práva práve na danom mieste.

K bodu 9

Úprava priestupkov sa navrhuje s ohľadom na recentnú situáciu a hlavnou motiváciou je možnosť prísnejšieho administratívneho riešenia prípadov, kedy dochádza k narušeniu výkonu zhromažďovacieho práva. Z tohto dôvodu sa niektoré dnešné skutkové podstaty navrhujú postihovať prísnejšími pokutami.

K bodom 10 až 12

Navrhuje sa doplniť pokuta vo väzbe na novo zavedenú informačnú povinnosť v § 8, a to z dôvodov kladenia dôrazu na dôsledné vyhodnocovanie všetkých relevantných informácií o hrozbách, ktoré má obec k dispozícii.

K čl. II (priestupkový zákon)

K bodu 1

Vzhľadom na skúsenosti z aplikačnej praxe sa navrhuje v priestupkovom zákone explicitne ustanoviť, že ak to povaha priestupku umožňuje, je možné sa ho dopustiť aj prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby. Nejde o meritórnu zmenu právnej úpravy, ale skôr o zdôraznenie toho, že ani online priestor nie je neprávny priestor, v ktorom by neplatili právne normy Slovenskej republiky, voči adresátom práva.

K bodom 2 a 3

Navrhuje sa ustanoviť na úseku verejného poriadku obdobné skutkové podstaty priestupkov, ktorými sa chráni výkon zhromažďovacieho práva, a to vo vzťahu k iným verejne prístupným podujatiam, ktoré výkon zhromažďovacieho práva nepokrýva. Ide o opatrenie v línii ochrany nerušeného výkonu tak politických práv, ako aj iných legitímnych aktivít bežne vykonávaných vo verejnom priestore.

K bodu 4

Navrhuje sa zvýšenie hornej hranice pokuty v prípade priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) priestupkového zákona, ktorého sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním, z 99 eur na 1 000 eur. Taktiež sa navrhuje zodpovedajúco upraviť hornú hranicu pokuty za priestupok podľa § 49 ods. 1 písm. e) priestupkového zákona, ktorý obsahovo súvisí s predchádzajúcim priestupkom. Taktiež sa navrhuje pri uvedených priestupkov upraviť aj výšku sankcie v prípade uplatnenia rozkazného konania.

Predmetné úpravy sledujú cieľ zvýšiť sankcie za tieto formy spoločensky neprijateľného konania, ktoré prispievajú k polarizácii spoločnosti, zhoršeniu spoločenských vzťahov a následne až k eskalácii bezpečnostnej situácie. Hrozba zvýšených sankcií má mať preventívne a odstrašujúce dôsledky, ktoré budú motivovať obyvateľov k slušnejšiemu správaniu a v konečnom dôsledku tak prispieť k upokojeniu spoločenského napätia a k dosiahnutiu spoločenského zmieru.

K bodu 5

Vo vzťahu k novému priestupku na úseku verejného poriadku sa navrhuje jeho prejednávanie orgánmi Policajného zboru z dôvodu príbuznosti s priestupkom podľa § 47 ods. 1 písm. k), ktorý už podľa účinnej právnej úpravy prejednávajú.

K čl. III (Slovenská informačná služba)

K bodu 1

Navrhuje sa doplniť medzi oblasti, v ktorých je Slovenská informačná služba oprávnená získavať, sústreďovať a vyhodnocovať informácie aj o oblasť ohrozenia života alebo vážneho

ohrozenia zdravia určených osôb. Nejde nevyhnutne o meritórnú zmenu právnej úpravy, ale skôr o osobitné zdôraznenie toho, že ohrozenie života alebo vážne ohrozenie zdravia určených osôb je potrebné vnímať ako svojho druhu samostatnú oblasť, hoci ide o výsek z oblasti napríklad ochrany ústavného zriadenia či činnosti proti organizovanej kriminalite.

K bodu 2

Keďže zaistovanie osobnej bezpečnosti patrí do pôsobnosti Policajného zboru a ide o úzko súvisiacu činnosť s novou oblasťou získavania, sústreďovania a vyhodnocovania informácií informačnou službou, navrhuje sa ustanoviť poskytovanie informácií obdobne, ako je tomu v účinnej úprave vo vzťahu k informáciám o trestnej činnosti.

K čl. IV (platové pomery ústavných činiteľov)

K bodom 1, 2 a 4

Oproti súčasnosti sa prezidentovi, predsedovi národnej rady a predsedovi vlády priznáva právo na „primerane vybavenú nehnuteľnosť“ namiesto práva na „primerane vybavený byt“. V nadväznosti na vyhodnotenie potrieb a požiadaviek ubytovania a výkonu protokolárnych povinností a s ohľadom na reálne možnosti by tomu bola následne prispôbená aj konkrétna forma ubytovania.

Pri podpredsedom národnej rady a členoch vlády sa preberá súčasná právna úprava bez zmeny.

K bodom 3, 5 a 6

Navrhuje sa, aby právo na doživotný plat vo výške platu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky prislúchalo nielen prezidentovi Slovenskej republiky, ale aj predsedovi parlamentu a predsedovi vlády ako druhému a tretiemu najvyššiemu ústavnému činiteľovi. Keďže toto právo je spojené aj s tým, či po skončení funkcie konkrétni ústavní činitelia bežne pokračujú v „civilnom zamestnaní“, alebo je naopak výkon funkcie za bežných okolností završením ich doterajšieho pôsobenia, navrhuje sa právo na doživotný plat upraviť v dvoch režimoch.

Vo vzťahu k prezidentovi sa navrhuje ponechať priznanie práva na doživotný plat po skončení ich funkčného obdobia v intenciách dnešnej právnej úpravy.

Vo vzťahu k predsedovi parlamentu a k predsedovi vlády sa navrhuje priznať toto právo v prípadoch, kedy vykonávajú svoju funkciu aspoň dve úplné, neskrátené volebné obdobia Národnej rady Slovenskej republiky. Toto časové obdobie by malo vyjadriť, obdobne ako pri prezidentovi, zásadný rozsah angažovanosti vo verejnom priestore a určitý status s tým nevyhnutne spojený po skončení tohto angažovania sa. Začlenenie sa do „bežného“ života je častokrát nemožné už len z prostého dôvodu mimoriadnej úrovne exponovanosti osoby v predošlých rokoch. Výkon takej vysokej ústavnej funkcie po takú dlhú dobu prináša jej nositeľovi tak úroveň skúseností a poznania verejného priestoru, že je aj v záujme štátu umožniť aj po skončení výkonu funkcie jeho pôsobenie v tomto priestore a využitie získaných skúseností v prospech budúcich generácií.

Právo na doživotný plat sa realizuje s dvomi výnimkami. Prvou je prípad, ak osoba začne vykonávať inú ústavnú funkciu – vtedy sa súbeh rieši pozastavením vyplácania doživotného platu počas tohto výkonu. Druhým prípadom je odsúdenie za úmyselný trestný čin, ktoré z dôvodu závažnosti takéhoto konania znamená zánik práva na doživotný plat.

Otázky osobnej ochrany boli presunuté do zákona o Policajnom zbore.

K bodu 7

Na rozdiel od súčasnosti sa navrhuje, aby ubytovanie pre troch najvyšších ústavných činiteľov zabezpečovalo ministerstvo vnútra. Pri zabezpečovaní ubytovania sa bude okrem úžitkových a protokolárnych funkcií klásť veľký dôraz aj na ochrannú funkciu ubytovania. Predpokladá sa,

že jednotlivé ubytovania sa budú realizovať postupne, na základe aktuálne dostupnej ponuky tak, aby boli do budúca pre troch najvyšších ústavných činiteľov pripravené stále rezidencie, využívané dlhodobo. Na tento účel sa pripraví zoznam potenciálnych možností ubytovania, ktoré sa budú vyhodnocovať. Ak ministerstvo vnútra vyhodnotí, že z ubytovaní, ktoré prichádzajú do úvahy, nejaké konkrétne vyhovuje bezpečnostným požiadavkám, bude ústavný činiteľ z dôvodu ochrany povinný takéto ubytovanie využívať.

K bodu 8

Navrhuje sa prechodné ustanovenie, podľa ktorého je právo na doživotný plat prezidenta SR podľa doterajšej právnej úpravy právom na doživotný plat podľa novej navrhovanej úpravy z dôvodu zabezpečenia právnej kontinuity predmetného nároku.

Taktiež sa navrhuje v prechodných ustanoveniach ustanoviť, že právo na doživotný plat sa bude vzťahovať aj na tie osoby, ktoré vykonávali funkciu predsedu parlamentu alebo funkciu predsedu vlády aspoň dve úplné, neskrátené volebné obdobia Národnej rady Slovenskej republiky, teda splnili navrhovanú podmienku podľa § 24a ods. 1 písm. b), predtým ako nastane účinnosť navrhovaného zákona. Nárok na doživotný plat v takýchto prípadoch vznikne až odo dňa účinnosti navrhovaného zákona.

K čl. V (Policajný zbor)

K bodom 1 až 3

V bodoch 1 a 3 sa navrhujú legislatívno-technické úpravy. V bode 2 sa navrhuje formulačná úprava úlohy Policajného zboru zaisťovať osobnú bezpečnosť a ochranu objektov, pri zachovaní vecného obsahu regulácie.

K bodu 4

Navrhuje sa doplnenie oprávnenia policajta, nadväzujúce na úpravu v priestupkovom zákone a v zákone o elektronických komunikáciách. Dôvodom je, že informácie získané prostredníctvom novo navrhovaného oprávnenia sú nevyhnutné pri objasňovaní priestupkov spáchaných prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby. Priestupky páchané v on-line priestore bez zistenia zdroja komunikácie sú totiž prakticky nestíhateľné.

K bodom 5 a 6

V súčasnosti problematiku ochrany určených osôb Slovenskej republiky a zahraničných predstaviteľov upravuje zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 1104 z 20. decembra 2000, uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 96 z 30. januára 2002 a uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 1373 z 18. decembra 2002, ktoré určujú okruh osôb a objektov ako prijímateľov tejto ochrany a rozsah úloh, ktoré treba zabezpečiť. Tejto problematike sa týka aj uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 888 z 21. novembra 1995 k návrhu na zabezpečenie prepravy členov vlády Slovenskej republiky vodičmi Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Jednak v reakcii na súčasnú situáciu, ale aj z dôvodu, že od poslednej úpravy uplynula dlhšia doba, kedy došlo k mnohým zmenám s vplyvom na aktuálnosť opatrení v oblasti ochrany a prepravy ústavných činiteľov Slovenskej republiky, je potrebné nastaviť nové zásady ochrany, s cieľom ich zosúladiť s aplikačnou praxou. Ide najmä o rozšírenie počtu osôb, ktorým sa bude poskytovať trvalá ochrana, vymedzenie dĺžky poskytovania trvalej ochrany, postup pri požadovaní poskytovania dočasnej ochrany, ako aj presné vymedzenie určených objektov pre poskytovanie trvalej ochrany úradom ochrany.

Vzhľadom na bezpečnostnú situáciu a vyššiu mieru ohrozenia politických predstaviteľov, a to bez ohľadu na to, či patria ku koalícii alebo opozícii, sa navrhuje, aby sa ochrana určených osôb poskytovala aj všetkým predsedom politických strán a politických hnutí, ktoré v ostatných voľbách do Národnej rady SR získali zastúpenie v Národnej rade SR, pokiaľ sú poslancami Národnej rady SR a pokiaľ sa im neposkytuje ochrana z dôvodu výkonu inej funkcie ústavného činiteľa (napríklad funkcie podpredsedu Národnej rady SR).

Nadalej zostáva zachovaná možnosť uznesením vlády určiť ďalšie skupiny tak osôb, ako aj objektov, ktoré budú mať zabezpečenú ochranu. Snahou však je nastaviť na úrovni zákona nevyhnutný štandard, ktorý nebude možné modifikovať len z rozhodnutia vlády.

K bodu 7

V prechodnom ustanovení sa navrhuje ustanoviť, že právo na zaistenie doživotnej osobnej bezpečnosti sa bude vzťahovať aj na tie osoby, ktoré vykonávali funkciu predsedu parlamentu alebo funkciu predsedu vlády aspoň dve úplné, neskrátené volebné obdobia Národnej rady Slovenskej republiky, teda splnili navrhovanú podmienku podľa § 72a ods. 2, pred dňom účinnosti navrhovaného zákona.

K čl. VI (ochrana utajovaných skutočností)

K bodom 1 až 6

Zákon o ochrane utajovaných skutočností ustanovuje v § 63 a 64 všeobecný zákaz fotografovania a filmovania budov, zariadení a priestorov označených zákazom, ako aj leteckého snímkovania bez splnenia tam ustanovených podmienok. Tieto zákazy sú formulované všeobecne, napriek tomu skutkové podstaty priestupkov a správnych deliktov, spočívajúcich v porušení týchto zákazov, sú formulované ako priestupky a iné správne delikty na úseku ochrany utajovaných skutočností. Z uvedeného dôvodu je v praxi neaplikovateľné administratívne sankcionovať takúto činnosť, napriek tomu, že môže reálne ohroziť bezpečnosť štátu.

Z uvedeného dôvodu sa vecne navrhuje zachovať dnes účinné skutkové podstaty priestupkov a správnych deliktov, ako aj ich sankcie, avšak vo vzťahu k povinnostiam podľa § 63 a 64 ich neklasifikovať ako delikty na úseku ochrany utajovaných skutočností, ale všeobecne ako priestupky, resp. iné správne delikty. Následne sa, z praktických dôvodov, navrhuje ich prejednávanie zveriť orgánom Policajného zboru, obdobne ako v prípade priestupkov podľa čl. II tohto návrhu.

Technicky sa zmena vykonáva uvádzaním celých nových znení z dôvodu, že ustanovenia sú vnútorne previazané a neboli dlhú dobu menené (napríklad suma pokút je stále uvádzaná v slovenských korunách), ako aj pre čitateľnosť a prehľadnosť zmeny je vhodné ich vykonať takto. Vecne však dochádza len k vyššie uvedeným dvom úpravám – zahrnutie medzi všeobecné priestupky, resp. iné správne delikty a pod pôsobnosť orgánov Policajného zboru. Formulácia skutkových podstát, sumy pokút a zvyšné ustanovenia zostávajú nemenné.

K čl. VII (Trestný zákon)

K bodom 1 a 2

Navrhuje sa rozšírenie skutkových podstát trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia aj o stav, kedy je osobe právoplatne uložená povinnosť uhradiť pokutu, či inú formu peňažnej sankcie a osoba bez vážneho dôvodu túto povinnosť nesplní. Dôvodom je snaha reagovať na prípady svojvoľného ignorovania ukladaných peňažných sankcií, ktorým sa podryva autorita administratívneho trestania orgánmi štátu, ako aj nedostatočný odstrašujúci efekt výkonu správneho rozhodnutia.

K čl. VIII (elektronické komunikácie)

V nadväznosti na oprávnenie ustanovené v zákone o Policajnom zbore sa ustanovuje povinnosť podniku poskytujúceho verejné siete alebo verejne dostupné služby poskytovať údaje nevyhnutné na objasnenie priestupkov spáchaných prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby, a to po doložení predchádzajúceho súhlasu prokurátora.

K čl. IX (účinnosť)

Z dôvodu naliehavosti sa navrhuje účinnosť dňom vyhlásenia.